

Arrest

nr. 346 392 van 7 mei 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X
X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DE TROYER
Rue Charles Lamquet 155 / 101
5100 NAMUR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 10 juni 2025 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 mei 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 19 december 2025.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat E. DARESHOERI, loco advocaat C. DE TROYER, die ook verzoekster vertegenwoordigt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers, die de Colombiaanse nationaliteit bezitten, dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij hun huidig tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van hun huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekers voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen.

2. In het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van hun vluchtrelaas op wezenlijke wijze ondermijnd werd en de door hen aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. De Raad bevestigde deze beslissing bij arresten nr. 314 894 van 16 oktober 2024 en nr. 314 895 van 16 oktober 2024.

In het kader van zijn huidig verzoek verklaart verzoeker dat zijn problemen nog steeds actueel zijn. Hij werd niet meer gecontacteerd door de groepering. Sinds hij het leger heeft verlaten, verhuisde hij meermaals. Zo verliet hij de buurt waar hij is opgegroeid, gezien de vrienden uit zijn kindertijd een groepering vormen onder leiding van zijn vriend C. (alias) die samenwerkt met de Clan del Golfo. Hij verhuisde naar het adres van zijn moeder, waar hij "vacunas" (belastingen geïnd door gewapende groeperingen of georganiseerde misdaadbendes) diende te betalen in ruil voor zijn veiligheid. Hij heeft dit niet eerder aangehaald, gezien hij het als normaal beschouwde. Verder worden veel politieagenten vermoord en kinderen gerekruteerd in Colombia. Hij vreest dat zowel hij als zijn gezin vermoord zullen worden bij een terugkeer naar Colombia, te meer omdat de situatie er is verslechterd. Hij vreest eveneens voor de veiligheid van zijn dochter die tot op heden in Colombia verblijft. Via e-mail maakte hij het CGVS nog verschillende algemene rapporten omtrent de situatie in Colombia en de Clan del Golfo over ter staving van zijn huidig verzoek.

In het kader van haar huidig verzoek verklaart verzoekster dat haar problemen nog steeds actueel zijn. Zij heeft nieuwsartikelen omtrent de algemene situatie in Colombia gelezen, waarin het gevaar voor de Clan del Golfo wordt beschreven en de groei van de bendes wordt aangehaald. Zij vreest dat de groeperingen uit haar wijk zullen realiseren dat zij is gevlucht als zij terugkeert naar Colombia. Zij vreest voor het leven van haar, haar man en haar kinderen. Ter staving van haar huidig verzoek om internationale bescherming legt zij vier artikels neer over de algemene situatie in Colombia.

3. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoekers in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. In de bestreden beslissing wordt onder meer op goede gronden gemotiveerd dat:

(i) hij zijn tweede verzoek deels baseert op de motieven die hij reeds naar aanleiding van zijn eerste verzoek heeft uiteengezet. In dit verband dient te worden benadrukt dat naar aanleiding van zijn eerste verzoek zijn beweerd vrees voor de vijanden van de overleden R. D. R. B., de halfbroer van zijn partner, niet geloofwaardig werd geacht. Daar zijn verklaringen binnen het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming deels voortvloeien uit verklaringen die reeds als ongeloofwaardig werden beschouwd, maakt dat ook hier geen geloof aan kan worden gehecht. Hij houdt vast aan deze verklaringen en hij verwijst hierbij naar nieuwsberichten omtrent de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Hij werd zelf echter niet meer gecontacteerd door de groepering, zo stelt hij. Een loutere verwijzing naar algemene rapporten is dan ook onvoldoende om een daadwekelijke vrees in zijn hoofde aannemelijk te maken. Het CGVS merkt nog op dat hij verwijst naar documenten, meer bepaald naar artikels en rapporten over de groei van gewapende groeperingen in zijn wijk. Deze stukken werden door hem, via e-mail van 11 mei 2025, overgemaakt aan het CGVS. De nieuwsberichten en rapporten beschrijven een algemene tendens, maar vormen geen enkel begin van bewijs voor de persoonlijke problemen die hij stelt te hebben ervaren in Colombia. Nogmaals, de enkele verwijzing naar algemene rapporten, kan niet volstaan.

(ii) verzoeker verwijst naar de problemen van "vacunas" die hij heeft gekend toen hij bij zijn moeder verbleef, dewelke hij nooit eerder heeft aangehaald omdat hij het als normaal beschouwde, zo stelt hij. Hierbij merkt het CGVS op dat op de verzoeker om internationale bescherming de verplichting om van bij aanvang van de procedure de volle medewerking te verlenen rust bij het verschaffen van informatie over diens verzoek, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek. Daar hij bescherming verzoekt aan België, moge men verwachten dat hij ook waarheidsgetrouwe en volledige verklaringen aflegt bij de asielinstanties van het land waar hij bescherming verzoekt. Echter ook na de weigeringsbeslissing van het CGVS, tijdens de beroepsprocedure bij de Raad verklaarde hij niets over deze "vacunas". Hij had nochtans ruim de kans om dit element aan te halen, toch indien het zo bepalend is voor zijn vrees ingeval van terugkeer. Dat hij dit niet

eerder heeft vermeld, toont al zeker aan dat dit element voor hem niet van doorslaggevend belang is. Dat hij bovendien frauduleuze verklaringen heeft afgelegd aangaande zijn initieel vluchtrelaas, maakt bovendien dat ook thans getwijfeld wordt aan de waarachtigheid, minstens de ernst, van het nieuwe element dat hij nu plots naar voren schuift. Hij legt voor het overige geen stukken neer ter staving van zijn verklaringen omtrent deze "vacunas".

(iii) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. In de bestreden beslissing wordt onder meer op goede gronden gemotiveerd dat:

(i) zij naar aanleiding van onderhavig verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen heeft afgelegd die betrekking hebben op haar asielerzoek. Zij beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die zij in het verleden heeft uiteengezet. Zo verklaart zij nogmaals dat zij de gewapende groepering vreest waarmee haar halfbroer R. D., zelf een bendelid, een conflict kende. In dit verband moet opgemerkt dat het CGVS naar aanleiding van haar eerste asielerzoek, tot de bevinding kwam dat haar asielerlaas niet geloofwaardig werd geacht. Deze beslissing werd tevens bevestigd door de Raad. De vaststelling dat haar verklaringen binnen het kader van haar huidig verzoek om internationale bescherming volledig voortvloeien uit verklaringen die reeds ongeloofwaardig werden bevonden, kan niet nopen tot een andersluidende appreciatie van haar verzoek. Zij houdt vast aan deze verklaringen en voor het overige verwijst zij naar de algemene situatie in Colombia en legt zij hierbij vier artikels en rapporten neer. Deze verklaringen kunnen de vorige beoordeling van het CGVS en, in navolging, van de Raad, niet wijzigen. De nieuwsberichten beschrijven een algemene situatie, maar vormen geen enkel begin van bewijs voor de persoonlijke problemen die zij zou hebben ervaren in Colombia.

(ii) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

5. De verwerende partij heeft op afdoende wijze rekening gehouden met de verklaringen en documenten die verzoekers hebben aangebracht in het kader van hun huidig volgend verzoek om internationale bescherming, elementen die zij afdoende heeft onderzocht alsook zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen. Daarbij komt de verwerende partij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de verwerende partij vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoekers slagen er niet in om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

6. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komen dan het kort herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen en hun vrees, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

7. De Raad wijst er op dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoekers spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen.

8. Door aan te halen dat zij in het kader van hun huidig verzoek rapporten hebben voorgelegd, en te wijzen op de inhoud van deze stukken, en te stellen "Dat zelfs indien de namen van verzoekers in deze rapporten niet woordelijk vermeld worden, aangezien tegenpartij de regio van herkomst van verzoekers niet betwist, en dat de documenten⁸ die verzoekers hebben ingediend, betrekking hebben tot de criminaliteit in hun regio, had tegenpartij deze rapporten zorgvuldiger moeten bestuderen.", brengen verzoekers geen dwingende argumenten of concrete gegevens bij die een ander licht werpen op de vaststellingen in de bestreden beslissingen aangaande hun voorgelegde rapporten en slagen er niet in om deze te ontkrachten.

Het voorleggen van algemene informatie omtrent de situatie in Colombia, volstaat niet om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hiertoe in gebreke.

9. Verzoekers poneren: "Dat wat de kwestie van de VACUNAS betreft, benadrukten verzoekers het feit dat, aangezien zij nooit Colombia hadden verlaten voor hun vertrek naar België, zij altijd met deze dagelijkse en terugkerende praktijken hadden geleefd. Aangezien zij nooit andere sociale stelsels gekend hadden, was de betaling van VACUNAS volkomen normaal voor verzoekers. Dat het pas toen zij in België aankwamen, dat zij beseften dat deze manier te handelen in Colombia volstrekt oneerlijk was. Dat verzoeker ook eraan herinnert, dat hij altijd de VACUNAS had betaald toen hij in Colombia was, maar dat toen zijn moeder in september 2019 overleed, de banden het bedrag van deze VACUNAS wilden verhogen. Dat hij toen niet meer kon betalen en ontving doodsb bedreigingen. Dat dit de aanleiding was voor hun vertrek naar België. Dat, aangezien de kwestie van de VACUNAS niet aan de orde was gesteld bij de eerste asielaanvraag, zou het nuttig geweest zijn, voor tegenpartij verzoekers correct te verhoren over hun angsten in dit opzicht."

Waar verzoekers het gebrek aan persoonlijk onderhoud hekelen om met name te worden gehoord omtrent de voorgaande problematiek, blijkt echter uit de lezing van het administratief dossier dat de Dienst Vreemdelingenzaken van verzoekers een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoekers in de gelegenheid gesteld werden om nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (verklaring volgend verzoek). Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal, die de bestreden beslissingen heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoekers aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoekers wel degelijk werden gehoord en dat zij hun nieuwe elementen in het kader van hun volgend verzoek op nuttige wijze naar voren konden brengen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort (RvS 13 april 2021, nr. 14.306 (c)). In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. De Raad wijst erop dat aan verzoekers tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van hun huidig verzoek werd verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van hun verklaringen aldaar na zou gaan of hun aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoekers voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoekers werden hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van hun aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoekers waren bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van hun verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad stelt tot slot vast dat verzoekers in het verzoekschrift eveneens nalaten om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen zij niet hebben kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissingen.

De Raad sluit zich aan bij de vaststellingen uit de bestreden beslissing van verzoeker gedaan door de commissaris-generaal omtrent de voorgaande problematiek: "In tweede instantie verwijst u naar de problemen van 'vacunas' die u heeft gekend toen u bij uw moeder verbleef. U heeft dit nooit eerder aangehaald omdat u het als normaal beschouwde, so stelt u momenteel (verklaring volgend verzoek, d.d. 08/05/2025, vraag 17).

Hierbij merkt het CGVS op dat op een verzoeker om internationale bescherming de verplichting om van bij aanvang van de procedure de volle medewerking te verlenen rust bij het verschaffen van informatie over diens verzoek, waarbij het aan haar is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek. Daar u bescherming verzoekt aan België, moge men verwachten dat u ook waarheidsgetrouwe en volledige verklaringen aflegt bij de asielinstanties van het land waar u bescherming verzoekt. Echter ook na de weigeringsbeslissing van het CGVS, tijdens de beroepsprocedure bij de verklaarde u niets over deze 'vacunas'. U had nochtans ruim de kans om dit element aan te halen, toch indien het zo bepalend is voor uw vrees ingeval van terugkeer. Dat u dit niet eerder heeft vermeld toont al zeker aan dat dit element voor u niet van doorslaggevend belang is. Dat u bovendien frauduleuze verklaringen heeft afgelegd aangaande uw initieel vluchtrelaas (zie beslissing van uw eerste verzoek om internationale bescherming en de bevestiging van de RvV), maakt bovendien dat ook thans getwijfeld wordt aan de waarachtigheid, minstens de ernst, van het nieuwe element dat u nu plots naar voren schuift.

U legt voor het overige geen stukken neer ter staving van uw verklaringen omtrent deze 'vacunas'. Verzoekers werpen geen ander licht op het voorgaande.

Waar verzoeker tijdens zijn interview op de DVZ heeft gesteld dat: "Mijn advocaat raadde ons ook aan om over ons laatste probleem te spreken. Maar hoe meer tijd er voorbij ging hoe meer ik besepte dat mijn eerdere problemen ook niet normaal zijn en daarom vertel ik het nu." ("verklaring volgend verzoek" van verzoeker, vraag 17), wijst de Raad erop dat de verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij al dan niet aflegt. Achteraf ongunstig gebleken adviezen van derden kunnen het niet aanhalen van de voorgaande problematiek tijdens zijn eerste verzoek, niet toedekken.

De Raad merkt op dat van verzoekers, zoals zij stellen in hun verzoekschrift "Dat hij toen niet meer kon betalen en ontving doodsb bedreigingen. Dat dit de aanleiding was voor hun vertrek naar België.", gezien het voorgaande de reden was voor hun vlucht/vertrek uit hun land van herkomst, kon worden verwacht dat zij hiervan melding zouden hebben gemaakt tijdens de procedure in het kader van hun eerste verzoek. De Raad merkt nog op dat verzoeker, in tegenstelling tot de voorgaande reden van hun vlucht/vertrek uit hun land van herkomst, tijdens zijn interview op de DVZ heeft verklaard dat: "(...) Over het feit dat de groeperingen gegroeid zijn, dat ze krachtiger zijn, er zijn veel doden. Eigenlijk vrees ik omdat ik al altijd heel mijn leven heb moeten vluchten, in mijn eerste interview hier sprak ik alleen over mijn laatste probleem in Colombia waarom ik vertrokken ben." ("verklaring volgend verzoek" van verzoeker, vraag 17).

Van een persoon die internationale bescherming verzoekt, kan en mag ten allen tijde en redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij zijn of haar relaas zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland correct inlicht over zijn identiteit, (recente) herkomst, reisweg en vluchtmotieven. Er wordt verwacht dat men van bij de aanvang van en doorheen de gehele procedure tot beoordeling van het verzoek om internationale bescherming coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt, en alle elementen ter ondersteuning van zijn/haar verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. De verzoeker om internationale bescherming dient dit zo volledig, correct en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste gehoor, daar op elke verzoeker om internationale bescherming de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de procedure voor internationale bescherming (cf. RvS 13 oktober 2005, nr. 150 135). De medewerkingsplicht houdt onder meer in dat men de waarheid vertelt en de bevoegde autoriteiten niet tracht te misleiden (RvS, 140.264, 7 februari 2005; RvS, 139.311, 14 januari 2005; RvS, 132.743, 22 juni 2004).

Verzoekers hun betoog dat "Aangezien zij nooit anders sociale stelsels gekend hadden, was de betaling van VACUNAS volkomen normaal voor verzoekers. Dat het pas toen zij in België aankwamen, dat zij beseften dat deze manier te handelen in Colombia volstrekt oneerlijk was.", en verzoeker zijn antwoord "Omdat je in het begin de gebeurtenissen als iets normaal ziet omdat je dit elke dag meemaakt, hoe langer ik hier was besepte ik dat dit niet normaal was." op de vraag: "En waarom heb je hierover niets verteld tijdens het eerste interview?" ("verklaring volgend verzoek" van verzoeker, vraag 17), biedt geen verschuiving/afdoende verklaring, voor het feit dat de voorgaande problematiek nu pas tijdens hun tweede verzoek werd aangehaald.

Waar verzoekers in hun verzoekschrift stellen: "Dat verzoeker ook eraan herinnert, dat hij altijd de VACUNAS had betaald toen hij in Colombia was, maar dat toen zijn moeder in september 2019 overleed, de banden het bedrag van deze VACUNAS wilden verhogen. Dat hij toen niet meer kon betalen en ontving doodsb bedreigingen. Dat dit de aanleiding was voor hun vertrek naar België.", wijst de Raad erop dat verzoeker tijdens zijn interview op de DVZ dergelijke elementen omtrent de voorgaande problematiek niet heeft aangehaald.

De Raad wijst er verder op dat verzoekster zelfs in het geheel met geen woord heeft gerept over de voorgaande problematiek tijdens haar interview op de DVZ.

De voorgaande vaststellingen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid en ernst van de voorgaande problematiek.

10. Bijgevolg lijken verzoekers geen nieuwe elementen aan te brengen noch lijken er nieuwe feiten aan de orde te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de

mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van de terechtzitting van 3 maart 2026 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1531 staat onder eed en tolkt Spaans – Nederlands.

De voorzitter verwijst naar de gronden van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. Verzoekers verwijzen vooreerst naar hun verzoekschrift maar benadrukken dat zij nieuwe elementen hebben bijgebracht die hun huidige navolgend beschermingsverzoek rechtvaardigen. Het betreft met name krantenartikelen waaruit blijkt dat de situatie in hun land van herkomst is verslechterd; meer specifiek is er een aanzienlijke toename van het gewapend geweld in de wijk waaruit zij afkomstig zijn. Het probleem van de ‘vacunas’ had nader moeten worden onderzocht, aangezien zij hieraan een gegronde vrees voor hun leven ontleenen. Het leek hen steeds ‘normaal’ om te worden afgeperst door de bendes, maar toen het afpersingsgeld werd verhoogd na de dood van verzoekers moeder konden zij hieraan niet langer voldoen. Net omdat zij er van uit gingen dat het een normale praktijk betrof, hebben zij dit niet ter sprake gebracht ten tijde van hun eerste verzoek om internationale bescherming. Naar aanleiding van hun huidige, tweede verzoek had verweerder hen hierover echter ten gronde moeten horen.”

5. Het betoog ter zitting doet geen afbreuk aan de vaststellingen die zijn terug te vinden in de beschikking van 16 december 2025.

5.1. Verzoekers herhalen eerder afgelegde verklaringen waar zij ter zitting wijzen op de problemen van ‘vacunas’ en halen voorts de krantenartikelen aan die zij reeds eerder hebben bijgebracht. Zoals geduid in de punten 4, 7 en 8 van voormelde beschikking, worden deze elementen uitvoerig besproken in de bestreden beslissingen en zijn verzoekers er in hun verzoekschrift niet in geslaagd hier anders over te doen denken.

In de beslissing ten aanzien van verzoeker wordt omtrent de bijgebrachte nieuwsberichten gemotiveerd als volgt: *“U houdt vast aan deze verklaringen en u verwijst hierbij naar de nieuwsberichten omtrent de algemene situatie in uw regio van herkomst. U werd zelf echter niet meer gecontacteerd door de groepering, zo stelt u (verklaring volgend verzoek, d.d. 08/05/2025, vraag 17). Een loutere verwijzing naar algemene rapporten is dan ook onvoldoende om een daadwekelijke vrees in uw hoofde aannemelijk te maken. Het CGVS merkt nog op dat u verwijst naar documenten, meer bepaald naar artikels/rapporten over de groei van gewapende groeperingen in uw wijk. Deze stukken werden door u, via mail dd. 11 mei 2025, overgemaakt aan het CGVS. De nieuwsberichten en rapporten beschrijven een algemene tendens, maar vormen geen enkel begin van bewijs voor de persoonlijke problemen die u stelt te hebben ervaren in Colombia. Nogmaals, de enkele verwijzing naar algemene rapporten, kan niet volstaan. Overigens, de algemene situatie in Colombia wordt hieronder verder toegelicht.”*

Ten aanzien van verzoekster stelt de commissaris-generaal hierover: *“U houdt vast aan deze verklaringen en voor het overige verwijst u naar de algemene situatie in Colombia en legt u hierbij vier artikels/rapporten neer (verklaring volgend verzoek d.d. 08/05/2025, vraag 17 en zie documenten). Deze verklaringen kunnen de vorige beoordeling van het CGVS en, in navolging, van de RvV, niet wijzigen. De nieuwsberichten beschrijven een algemene situatie (zie ook infra), maar vormen geen enkel begin van bewijs voor de persoonlijke problemen die u zou hebben ervaren in Colombia.”*

Wat betreft de problemen van ‘vacunas’ oordeelt de commissaris-generaal: *“In tweede instantie verwijst u naar de problemen van ‘vacunas’ die u heeft gekend toen u bij uw moeder verbleef. U heeft dit nooit eerder*

aangehaald omdat u het als normaal beschouwde , so stelt u momenteel (verklaring volgend verzoek, d.d. 08/05/2025, vraag 17).

Hierbij merkt het CGVS op dat op een verzoeker om internationale bescherming de verplichting om van bij aanvang van de procedure de volle medewerking te verlenen rust bij het verschaffen van informatie over diens verzoek, waarbij het aan haar is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek. Daar u bescherming verzoekt aan België, moge men verwachten dat u ook waarheidsgetrouwe en volledige verklaringen aflegt bij de asielinstanties van het land waar u bescherming verzoekt. Echter ook na de weigeringsbeslissing van het CGVS, tijdens de beroepsprocedure bij de verklaarde u niets over deze 'vacunas'. U had nochtans ruim de kans om dit element aan te halen, toch indien het zo bepalend is voor uw vrees ingeval van terugkeer. Dta u dit niet eerder heeft vermeld toont al zeker aan dat dit element voor u niet van doorslaggevend belang is. Dat u bovendien frauduleuze verklaringen heeft afgelegd aangaande uw initieel vluchtrelaas (zie beslissing van uw eerste verzoek om internationale bescherming en de bevestiging van de RvV), maakt bovendien dat ook thans getwijfeld wordt aan de waarachtigheid, minstens de ernst, van het nieuwe element dat u nu plots naar voren schuift.

U legt voor het overige geen stukken neer ter staving van uw verklaringen omtrent deze 'vacunas'”

Door ter zitting louter eerder afgelegde verklaringen te herhalen, brengen verzoekers nog steeds geen concrete elementen bij die deze pertinente vaststellingen ontkrachten of weerleggen. Verzoekers herhalen verder louter wat zij hierover in hun verzoekschrift hebben gesteld en gaan daarmee evenmin concreet in op de inhoud van punt 9 in de beschikking en formuleren hiertegen geen concrete repliek, zodat zij thans niet anders doen oordelen dan wat werd uiteengezet in de beschikking en er niet in slagen de concrete vaststellingen in de beschikking in een ander daglicht te plaatsen.

5.2. In de mate dat verzoekers ter zitting nogmaals aanklagen dat zij niet werden gehoord op het CGVS omtrent de “vacunas”, verwijst de Raad naar wat hierover werd geduid in punt 9 van voormelde beschikking. Verzoekers gaan ook hier niet concreet op in en formuleren hiertegen geen concrete repliek zodat zij thans niet anders doen oordelen dan wat werd uiteengezet in de beschikking.

5.3. Gelet op het voorgaande, brengen verzoekers bijgevolg geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan wat in de bestreden beslissingen en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

6. Bijgevolg brengen verzoekers geen nieuwe elementen aan, noch zijn er nieuwe feiten aan de orde die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven mei tweeduizend zesentwintig door:

M. MAES TORRES LOREDO,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES TORRES LOREDO